

Primejdia sectelor.

Toate sectele și-au încheiat bilanțurile pe anul 1935. A fost un an mănos pentru aceste omizi ce au tăbărit pe sufletul poporului nostru. Au câștigat suflete, au câștigat și bani. Colportajul sectant s'a ridicat la multe milioane.

Contra acestei ofensive a sectelor a luptat singură, biserica. Autoritățile publice puse pentru a apăra și consolida ceea ce numim noi „Stat Român” au stat într'o criminală nepăsare.

Un domn ministru a declarat la o conferință administrativă, că chestia sectelor, este o chestie pur religioasă. Privește numai biserica. Ideea aceasta a fost precumpănitoare. De ea s'a ghidat autoritățile noastre publice. Dacă chestia sectelor ar fi numai o chestiune religioasă, bisericească, lucru ar fi mult mai simplu. Rezolvarea ei s'ar face mult mai repede. Lupta mult mai ușoară. Autoritățile în acest caz, n'ar avea nici o vină că stau în aceasta păgubitoare nepăsare.

Din nenorocire, realitatea este alta. Chestiunea sectelor numai în aparență este o chestiune religioasă. În fond, este o chestiune națională.

Sectele, internaționale prin conducerea ce au și dizolvante prin preceptele ce propovduesc sunt avangarda revoluției și desagregarea unui stat național. Centralele tuturor sectelor nu sunt în țară ci peste graniță. De acolo vin fondurile, de acolo conducătorii propagandei, de acolo toată literatura ce o împrăștie în poporul nostru.

Toate acestea, ce au comun cu sufletul poporului nostru?

Perceptele tuturor sectelor îmbrăcate în

valul religios ascund în ele idei ce tind la fărâmițarea națiunii noastre. Toți sunt „frați” ideea de naționalitate dispăre. Frate îl este și cel ce erl sau mâine va veni ca dușman al patriei noastre — oficial au o mărturisire de credință. Real au alta. „Să nu juri”. „Să nu dai cu pușca la război” sunt puncte de credință care sunt spuse în secret. Adeptul sectei, dacă este întrebat răspunde „La război voi face cum îmi va dicta conștiința”. Conștiința sa îl va învăța așa cum îl învață predicatorii săi de astăzi.

În aceeași comună, în același sat, sufletul național se sfarmă. Adeptii sectei sunt dușmanii ireductibili ai fraților lor de sânge care n'au căzut însă în rătăcire.

Pentru o armată formată din asemenea frați, înfrângerea va fi inevitabilă.

Sectele aleargă să-și facă comunități la frontieră. De al avea o hartă în care să fie punctate sectele din țara noastră te-ai spăimânta văzând că frontierele sunt acoperite. Un adept de prinde secta adventistă într'un sat, îl ridică casă de adunare. Mare și frumoasă. De unde bani? Pentru ce se sacrifică fondurile internaționale, pentru mântuirea acelui frate? E o naivitate chiar să discuți.

Ca parte teoretică religioasă, susținerile sectelor sunt absurde. Cât privește partea morală ce aduc sectele se vede. Depravarea morală și un cras materialism.

Autoritățile noastre de stat, de erl și de astăzi, ignorante complet în ce privește mișcarea subversivă a sectelor și copleșite de ideile pline de generoasă umanitate și ospitalitate, le dau chiar o primă de încurajare.

Conducătorii lor veniți de peste hotare, aventurieri sau escroci, sunt primiți cu onoruri. Piecați peste hotare ei își împlinesc misiunea lor de dușmani vajnici ai poporului

nostru și ne batjocoresc grosolan. — Ministerul Cultelor trimete spre executare Minist. de Interne decizii, scrise într'un stil propriu sectelor — Îți vine să crezi că au fost dictate chiar de predicatorii sectanți — decizii îngăduitoare și pline de libertate pentru toate eschiziunile acestor streini. — Ceia ce nu li se îngăduie sectanților alurea, li se îngăduie în Țara noastră.

Bunăvoință, ospitalitate, cu acești dușmani ai Țării, e trădare. În fața acestei ofensive sectante, organizată, bine susținută bănește, luptă cu entuziasm o preoțime sărăcită, o preoțime pusă în inferioritate chiar de aceia care au datoria să o susțină în aceasta mare luptă angajată.

E prea puțin.

Tot ce e creștin ortodox și român și ocupă un loc de conducere în acest stat Românesc are datoria sfântă de a lucra din locul în care este, pentru mântuirea sufletelor românești căzute în ghiarele sectante.

Conducătorii țării noastre că își împlinesc o datorie patriotică înarmând țara, să-și împlinească și aceasta înaltă datorie de a apăra sufletul poporului nostru de a cădea în cursele acestor dușmani.

Mai puțină umanitate, mai puțină generozitate. Mai multă iubire de patrie.

Toți românii, toți intelectuali dar mai ales toți cei ce dețin un post de conducere în aceasta țară, cari văzând pericolul sectelor, vor lupta pentru apărarea și salvarea sufletului poporului nostru și acestui stat Românesc, „vor binemerita dela patrie” și vor fi binecuvântați de biserică.

Cetitorule, rog pe Dumnezeu ca și tu să fi pentru aceștia.

Pr. Metodie Popescu
Protopop al Jud. Teleorman.

Predică

la Duminica IV-a a Postului Mare.

„Vor veni zile când se va lua Mirele dela dâșii și atunci vor posti”. Mc. 2. 20.

Iubiților creștini.

Ne aflăm în Postul cel mare. Timpul acesta de înfrânare ne cuprinde pe toți cărora Bunul Dumnezeu ne-a dăruit viață și sănătate, ca să putem purta focul corășilor al postului. Căci ar trebui să postim toți acei ce cu fală ne numim creștini, cu atât mai vărtos cu cât și Evreii, ba chiar și Păgânii, ce trăiau înainte de Hristos posteau. E drept că între Evrei, cei mai mulți, în frunte cu Farizeii, posteau de ochii lumii,

pentru a fi lăudați. Numai Dreptii și Proorocii mai posteau cu adevărat. Și între aceștia strălucea ca un luceafăr Sf. Ioan Botezătorul, ultimul, dar și cel mai mare Prooroc al Legii vechi. Sf. Evanghelle ne spune că Ioan trăia în pustie postind dimpreună cu învățăceii săi, carii, într'o bună zi, au venit la Mântuitorul ca să-L întrebe de ce nu postesc și Sfinții Apostoli. Răspunsul lui Iisus a fost minunat:

„Au doară pot nuntașii să postească până este Mirele cu dâșii? Pânăcând au pe Mirele cu ei nu pot să postească. Dară vor veni zile când se va lua Mirele dela dâșii și atunci vor posti”. (Mc. 2 19-20)

Iisus este Mirele pe care-L aștepta, de veacuri lumea, ca s'o ridice din robia păcatului. Pe El îl așteaptă acuma creștinii, pregătindu-se, spre înviere, prin post și rugăciune, dupăcum Insuși El ne îndeamnă, nu ca păgânii, și nici ca Farizeii, ci ca Proorocii, cari într'adevăr au postit creștinește.

Cum au postit acela și, deosebi, cum trebuie să postim noi?, iată întrebarea la care voesc să răspund acuma, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iubiților creștini.

În vremurile dedemult păstoria în insul Cipru un episcop cu numele Epifanie. El avea sub ascultarea sa mai multe mănăstiri. Una din aceste mănăstiri era condusă de starețul Ilarie, om înfrânat, care pedepsea prea aspru greșelile și nu voia să lerte abaterile cele mai neînsemnate. Deaceia episcopul chemă, odată, la sine pe Ilarie, spre a-l da o pildă bună. La masă li s'a pregătit, anume, carne, din care, însă, starețul Ilarie n'a voit să mănânce, zicând, cu oarecare mândrie:

Iartă-mă, Stăpâne, dar decând am îmbrăcat halna călogărească n'am mai mâncat carne.

Eu, din contră, răspuse episcopul, decând sunt slojitor al lui D-zeu n'am lăsat pe nimeni să adoarmă cu vre-o nemulțumire împotriva mea, și nici cu n'am adormit, dacă aveam ceva împotriva cuiva, fără a-l fi lertat.

Iartă-mă, se închină atunci starețul către Epifanie, viața ta e mult mai plăcută lui Dumnezeu ca a mea !¹⁾

Întâmplarea aceasta arată, iubiților, că numai ajunarea, sau reținerea dela mâncarea de slastă și dela băuturi, nu-l încă îndesajuns de bineplăcută lui Dumnezeu. Postul nu l-a fost starețului Ilarie de folos, pentrucă n'a știut să fie milostiv și lertător.

Și cam în felul acesta se postește și astăzi. Nu arareori vedem mai ales bătrâni carii în anumite zile de post trăesc cu pâine și apă, sau chiar nu iau nimic în gura lor, până la ivirea stelelor. Dar numai afăt. Mai aspru sau mai ușor, acest post, însă nu se deosebește mult de postul îndăltinat al Farizeilor, care-și

1) O mie de pilde... Dr. Grg. Comșa, Dr. N. Popovici și Gh. Popovici.

smoleau încă și fața pentruca lumea, văzându-l palizi din pricina postului, să-i cinstească, măcar că în sufletul lor erau totașa de plini de păcate și de trufași ca și când nici n'ar fi postit! Nu se deosebește mult acest post nici de postul filosofilor păgâni, numiți Stoici, care posteau pentru a-și chinul trupul, înlocuind precum orășenii și intelectuali din ziua de azi postesc pentru a-și întări trupul. Și înt'adevăr este sănătos, ba chiar de lipsă și postul acesta.

Dar dacă numai pentru sănătatea trupului ții postul, mare lucru n'ai făcut. Ai văzut că și păgânii posteau așa. Iar noi, creștinii, trebuie să fim duhovnicești, și nu trupești, căci trupul se îngroapă și se face una cu pământul, pecând sufletul rămâne veșnic în viață. Și dacă luptătorii și atleții, când voesc să învingă în lupta lor, nu se îmbuibă de mâncări și beuturi, ci se înfrânează dela toate, cu atât mai mult noi, cari avem de purtat o luptă mai măreață ca trânta, sau săriturile, sau fuga, trebuie să ne înfrânăm și să postim nu numai pentru sănătatea trupei, dar mai cu seamă pentru sănătatea și mântuirea sufletului. Căci „cine mărginește postul său numai la a nu mânca, acela mai mult necinstește postul” zice Sfântul și marele Ierash Ioan Gură de aur.¹⁾

Și decâteori n'am auzit și nu auzim, iubitorilor creștini, vorbe urâte și sudalme tocmai dela acela ce se țină că postesc: bătrâni și tineri, ba chiar și copii! Acei părinți care, prin plida lor, își învață pruncii să sudue, în loc să-i învețe rugăciuni și bunacuvintă, au mare păcat! Fiindcă înjurătorii chiar de ar mânca numai cenușe, dacă nu își pot opri gura dela sudălmă, înzădar postesc.

Nu prin nemăncare, ci prin căință și rugăciune s'a mântuit păcătosul oraș Ninive, când a trimis Dumnezeu pe Iona prorocul să-i predice pocăința. Întărit fiind prin post și fapte bune a intrat Daniil în groapa leilor și a petrecut între fiarele acelea grozave ca printre niște oi blânde. Fiecare creștin stă cât trăește ca într'o groapă și fiarele sunt ispitele și răutățile care numai prin postul cel adevărat se pot învinge. Deaceia are așa de mare valoare acest post sufletesc. Căci postul fără rugăciune, căință și milostenie n'are valoare morală, după cum n'are preț un ban cu pajarea pe o latură, dar fără număr pe cealaltă parte.

Așadar postul extern fără cel lăuntric n'are preț înaintea lui Dumnezeu. Dar nici postul lăuntric singur n'are valoare. Sectarii n'au dreptate când afirmă că nu trebuie să ne reținem dela mâncări când postim. Fiindcă Sf. Ap. Pavel zice:

„Vă rog, fraților, puneți înainte trupurile voastre jertfă vie, sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu” (Rom 12 1), arătând că și corpul nostru trebuie jertfit prin post. Cine spune că postul Bisericii noastre nu e bun, în-

¹⁾ Al treilea cuvânt despre statuie.

vinește pe Iisus Mântuitorul Hristos, pe care noi îl urmăm. Căci știm cu toții că Iisus a postit 40 de zile, câte ținem și noi postul Paștilor și al Crăciunului. Iar Sf. Scriptură ne spune, că după cele 40 de zile Iisus a slămânzit, fiindcă postise nemăncând, — pentruca mai apoi să ne învețe și să ne îndemne și pe noi a postii:

„Iar când postiți — zice Mântuitorul — nu fiți ca fătarnicii, posomorîți; că ei își smolesc fețele lor, ca să arate oamenilor că postesc. Dar tu când postești unge-ți părul tău și spală-ți fața ta...”

Așa că Sf. noastră Biserică nu dela Sine a rânduit, prin porunca a 2-a bisericenască, postul și timpurile lui, și totașa, prin porunca a 9-a, nu dela Sine oprește să facem nunți și petreceri în post.

Și cu toate acestea noi care purtăm numele lui Hristos și suntem Biserica Lui, nu ținem postul cum trebuie, sau nu-l ținem deloc. Noi ne asemănăm cu Ionatan, fiul regelui Saul, care n'a ascultat porunca tatălui său, ca nimenea să nu mănânce nimic până seara, când vor fi biruiți Filistenii cu cari erau Izraelitenii în război. Ionatan, însă, a mâncat dintr'un fagure de miere, nesocotind oprirea tatălui său, și ar fi murit dacă oastea nu se ruga de Saul să-l ierte. Și noi ne desfătăm din miera plăcerilor înșelătoare pământești, în contra poruncii Mântuitorului și a Bisericii Sale, ca măcar în Posturi să ne înfrânăm, pentru a putea birui ispitele. Răsplata neascultării noastre nu-i răsplata lui Ionatan?

Iubiților creștini.

Să nu uităm postul cel adevărat care se ține atât trupește cât și sufletește, și nu cum socotesc unii creștini neștiutori și Pocăiți. Acesta este postul Mântuitorului Hristos, al Sf. Apostoli, al Bisericii noastre și al tuturor fiilor Ei, cari din dragoste față de Domnul se înfrânează. Căci postul și rugăciunea ridică spre Dumnezeu, precum postul și milostenia ne apropie de semenii noștri. O floare oricât de frumoasă ar fi, dacă nu dă rod, când se scutură nimic nu mai rămâne dintr'ânsă. Totașa folosul postului prin fapte se arată. „Tu postești? Bine. Arată-mi aceasta prin fapte”¹⁾ Fie-ți milă de săraci, de bolnavi. Plinește faptele milei trupei și sufletești, și astfel ai săvârșit postul cel adevărat. Nicu ispită nu te va opri dela binefacere, fiindcă puterea postului e atât de mare că înfrânează toate poftele rele și alungă demonii. Iisus ne învață, în Sf. Evanghelle de azi, că și cel mai aprig solu de draci se scoate prin rugăciune și post (Mc 9.29). Numai un păgân poate rămânea nepăsător față de nenumăratele foloase ale postului, cari nu se pot cumpăra cu niciun preț din lume. Sănătatea căți oameni n'ar cumpăra-o cu bogății

Ioan Gurădeaur. Idem

multe, deși aceasta nu este decât un folos aproape neînsemnat al postului?

Să postim, așadar. Să ne pregătim a-L primi pe Iisus Hristos care încurând va învia. Ca dintr'un mormânt nou să reînvieze în fiecare din noi, prin Sf. Cumincătură, puterea Lui mântuitoare în veclii vecilor. Amin.

Petru Bogdan
stud. teolog.

Legea Românească în oglinda sufletească a unui învățator bătrân.

1. Din negura vremilor.

Pe țărnișii de apus a mării negre și marea de marmoră — cu clima blândă de vecinică primăvară, lumina trandafirilor cu zefirul dulce și fermecător — a fost vechea Tracie, țara lui Orfeu cel născut din Calope zina muzelor, zămislit dela Appolo zeul soarelui.

Poate dela Orfeu, care îmblânzea fiarele sălbătice și mișca pietrele și apele cu cântecele sale pline de farmec, sunt inspirate doinele și legendele românești, fără seamăn în lumea întreagă, pentru că, Tracia a fost stupul de baștină a roiturilor de oameni, cari au dat naștere la toate neamurile din răsăritul Europei, între cari suntem și noi Români.

Cu 300 ani înainte de Hristos, Alexandru cel mare regele Macedonilor aducând sub ascultarea sa pe toate neamurile din răsăritul Europei, a învins pe Perși și cucerind toate țările stăpânite de ei, a întemeiat (Macedonia) împărăția soarelui, care se estindea în Asia până la Indii, iar în Africa peste gurile Nilului.

Gloria lui Alexandru a provocat gelozia Romei, întemeiată de Romulus și Remus gemenii, vestalinei Rea Silvia, concepuși dela Mars zeul războaielor.

Roma — sub inspirațiunea lui Mars — cucerește țările și popoarele din preajma Mediteranei, iar după moartea lui Alexandru cel Mare, supune și popoarele din împărăția lui Appolo, făcându-se stăpânitoarea lumii.

Ajungând la culmea gloriei, ca împărăție în care nici odată nu apune soarele, August împăratul se proclamă pe sine de Pontifex Maximus, ca cel mai mare peste Dumnezeu, provocând plinirea vremii după scripturi.

Energii acumulate, ale celor două concepții extreme despre dumnezeire se descarcă apoi în aceasta culme de neînchipuită vanitate omenească, prin schinteia strălucitoare a stelei, care a povățuit pe Magii răsăritului la Villeemul Iudeii, unde s'a născut Mesia.

Și pruncul — născut în iesle — devine învățator mare, adorat și temut în întreaga Iudea.

Mulțimea îl adora pentru viața neprihănită și iubirea fără de margini.

Cărturarii și fariseii îl urau de moarte, pentru că, lumina conștiințele și le strica rostul afacerilor.

Șarlatanii îl pizmuiau, pentru că le conturba rostul, prin sbiciuirea celor ce profanau cele sfinte; iar veneticii își temeau puterea față de cel proclamat de mulțime ca rege al Iudeilor.

Vindecarea bolnavilor și învierea morților îl făcea tot mai adorat la mulțime, dar deodată mai temut și mai înfricoșat la conducătorii destinelor, de aceea a trebuit să moară, ca să i se piardă urma.

Cunoscându-și destinul, după ce a mâncat cina cea de taină cu învățăceii săi, l-a dus în grădina Ghetsimani, să-l roage pe cel ce l-a trimis, ca să treacă paharul morții peste el, după voia Sa.

Și Iisus a fost prins, judecat, chinat, baljocurit și răslignit pe cruce de însuși neamul său iudevesc, pe motiv că este contrar împăratului. Iată, de ce e capabil ce-l robit de patima egoismului.

„Poporul meu, ce am greșit vouă“ sunt cuvintele de osândă, ce vor ilustra pentru vecinicie tragedia omului Dumnezeu pe pământ.

2. Timpuri Mesianice.

„Și a înviat a treia zi, după scripturi; și s'a înălțat la ceruri, șezând de-a dreapta Tatălui; și iarăși va să vină cu mărire, să judece viii și morții, a căruia împărăție nu va avea sfârșit“.

Aceasta credință despre viața vecinică o aveau neamurile Traciilor, zămislite dela Appolo zeul soarelui, prin Zamolxe prooroc din neamul lor, încă înainte de venirea lui Hristos, și ca atari, devenită cel mai prielnic mediu pentru învățăturile Domnului după mărturisirea apostolului Pavel: „Că bine a voit Macedonia și Ahaia a face împărțiri la săracii sfinților cari sunt în Ierusalim“.

E lucru cunoscut, că Apostolul Pavel însoțit de Evanghelistul Luca a vestit Evanghelia prin Ahaia, Macedonia și Misia, iar Andreiu fratele lui Petru, după ce a înființat cea dintâiu biserică creștinească în Bizanț, a cultivat Tracia până în cele mai îndepărtate locuri ale Sciților din nordul mării negre.

E ușor înțeles, cum acele neamuri de vifă tracică — sfâșiate între ele prin rivalitățile dintre regii triburilor — sub vraja învățăturilor și ale pildelor despre samarineanul îndurat, banul de dajde, vameșul și fariseul, bogatul lacom și săracul Lazar și altele, cari toate culminează în cântarea îngerească „și pe pământ pace, între oameni bună voire“ se asimilau într-o toată cu Romanii cuceritori, fascinați fiind și ei de învățătura mântuirii oamenilor.

Numai așa se poate înțelege estinderea hotarelor împărăției romane — fără mullă vărsare de sânge — și peste Dunăre, la un veac după Hristos.

Prelacerea mesianică — a neamurilor de viță tracică — n'au mai putut-o împledeca nici vitejia regelui Decebal.

„Dacă au trecut în taberile Romanilor, din privilegiul expedițiilor de cucerire ale împăratului Traian“, afirma Dio-Casius istoricul contimporan.

Aceasta se confirma de însași tragedia lui Decebal, care — decepționat de situația creată, după incendierea reședinței sale Sarmiseghetuza — și-a pus singur capăt zilelor, dimpreună cu vitejii generali cei mai rămăseră credincioși, ne mai având — viața lor — nici un rost în Dacia.

Tot aceasta se dovedește prin dispozițiile luate de împăratul Traian, cunoscut ca om înțelept și mare strategian.

Dacia cea estinsă dela Nistru pân' la Tisa, a lăsat-o în paza unei singure legiuni romane, cu reședința în Apulum (Alba-Iulia), iar aceasta o pune sub comanda lui Eustatiu Placida marele general disgrățiat și lipsit de rang și averi în Roma, pentru sentimentele sale creștinești.

Rehabilitarea lui Placida, și încredințarea lui cu menținerea ordinii în Dacia abia cucerită, n'a putut fi decât o confirmare a curentului care a făcut să cadă Dacia ca o poamă coaptă în brațele Romanilor, deopotrivă cu Moesia și Tracia în cursul veacului trecut.

Și împăratul Traian, ca unul dintre prigonitorii Creștinilor până atunci, la anul 112 răspunde lui Pliniu proconsulul Bitiniei la întrebarea ce i-a adresat-o cu privire la modul de aplicare a legii „*Colegia Illicita*“: — „să nu mai urmărească pe Creștini și să nu le aplice pedeapsa cu moartea, numai în cazul că ar denega cultul zeilor romani.

Ori Creștinii, conformându-se întru toate învățăturilor lui Hristos, propagate de apostoli — de a da ce este a împăratului împăratului — nu se opuneau legilor din respectul cătră stăpânire.

Ca o urmare, *adunările Creștinilor* — ținute întru ascuns până atunci — deveniră publice și admise de autorități deopotrivă cu *Colegiile* diferitelor ramuri de îndeletniciri sociale, dacă aveau un patron ales dintre divinitățile romane.

„*Apollini Sola Mucatrii veteranus alae frontinianaevotum solvit*“.

Aceasta inscripție de pe piatra la mormânt aflată în Dacia lui Traian, ne îndreptățește a crede, că patronul Colegiului ce purta grije de veterani, adică de legionarii romani îmbătrâniți și rămași fără alt scut la bătrânețele lor, era Apollo, care, ca divinitate supremă la Traci și Romani deopotrivă a devenit salvatorul situației.

Ca zeul soarelui și al luminii, fiind noțiunea cea mai clară a concepției creștinești „*Tatăl nostru cel din ceruri*...“ el devine puntea de trecere între lumea veche și nouă, prin înfrățirea în Hristos a Romanilor cu neamurile cucerite, prefăcând Dacia în *pământul făgăduinței*.

(Va urma.)

Sfințirea Bisericii din Lunga.

Ziua de Luni 10 Februarie 1936, a fost pentru creștinii ort. români din Lunga-B. Comloș, zi de bucurie, zi de înviere, zi de înălțare sufletească, zi de curată și creștinească prăznuire, fiindcă acești creștini, după 112 ani dela înființarea comunei lor, au reușit prin voiața lui Dumnezeu, prin ajutorul oamenilor de bine și prin puterile lor proprii să-și înalțe o frumoasă biserică, care în aceasta zi a fost predată destinației sale sfinte.

Comuna situată în nemijlocita apropiere de frontiera jugoslavă compusă din circa 1000 suflete dintre cari jumătate români ortodocși, iar jumătate germani, a stat dintru începuturile ei sub conducerea duhovnicească a bisericii din B. Comloș, aparținându-i ca filie până în anul 1929, când la stăruința Păr. Protopop Dr. Cirolianu, a fost decretată ca parohie de sine stătătoare.

De atunci dorința unanimă a fost ca să se înalțe un locaș vrednic de majestatea Dumnezeielască. Și prin sârguință și muncă asiduă în 24 Septembrie 1933 s'a sfințit piatra fundamentală, continuându-se lucrările pas cu pas până la terminarea din toamna anului 1935.

Termenul de Luni 10 Februarie, a fost fixat de P. Sf. Sa Părintele nostru Episcop Dr. Andrei Magleru, în nădejdea că va putea personal săvârși actul sfințirii acestei biserici din granița țării, dar obvenind decedarea regretatului episcop Nicolae Ivan al Clujului și parastasul de doi ani dela moartea marelui Vasile Goldiș, prea iubitul nostru Stăpân, a binevoit a delega pe I. P. Cuv. Sa. Păr. Arhimandrit Dr. Iustin Suciu, care a săvârșit actul sfințirii asistat de Păr. Protopop Dr. Ștefan Cirolianu și de preoții Silviu Bichiceanu-Nerău, Vasile Medrea și Sever Sebeșan-B. Comloș, Ioan Tihoiu-Sân-Nicolaul-Român, Gheorghe Coțoșman-Jimbolia, Mitrofan Banciu-Lunga și Ștefan Vasiescu Periam.

La priceasnă Păr. Mitrofan Banciu, parohul locului, a ținut o caldă cuvântare, pornind dela Psalmul 118, vers 24: „Aceasta este ziua, pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa“. A făcut apoi cuvenitul raport, arătând că lucrările au costat suma de 900 000 Lei, din care Prefectura jud. Timiș-Torontal prin fostul prefect Dr. Coriolan Băran a contribuit cu 100.000 Lei, iar prin actualul prefect Dr. Dimitrie Nistor cu 120.000 Lei, primăria comunei Lunga a contribuit cu 78 679 Lei, primăria B. Comloș cu 50.000 Lei, parohia B. Comloș cu 5000 Lei, primăria Vizejdia

cu 1000 Lei, Românii din Chicago și Filadelfia (America) cu 50.436 Lei, credincioșii din Lunga cu 19.250 Lei și cărașitul gratuit a întregului material, credincioșii din B. Comloș cu 9008 Lei, din Checla cu 269 Lei, din Nerău cu 2050 Lei, din Săn-Nicolaul-Mare cu 1104 Lei și din Pesac cu 1033 Lei, prețul scaunelor bis. vândute înainte 55.810 Lei, din răscumpărarea alor 16 icoane de pe iconostas 9280 Lei, Pr. M. Banciu 3500 Lei, iar restul de 393.581 Lei a încurs parte din arenda a 41 jughere pământ înainte de întregirea parohiei cu preot. parte din alte venituri întâmplătoare leșite aproape în întregime tot dela credincioșii din Lunga.

În semn de vădită cinste și recunoștință, primul scaun din strana dreaptă este provăzător cu eticheta care poartă numele „Dr. Dimitrie Nistor, prefect“, iar primul din strana stângă „Dr. Coriolan Băran, prefect“ și ambele sunt ocupate în timpul sfințirii bisericii de titularii lor, ținând fiecare în mână — în calitate de nași ai bisericii — câte o luminare aprinsă, mare și frumos decorată, iar nașii aleși de popor Vichentie Petromoneanțu și soția Paraschiva din Lunga, deasemenea țin fiecare câte o luminare aprinsă în mână și stau alături în fața sf. Altar, dela începutul până la sfârșitul serviciului divin.

După cuvântarea și raportul parohului local și după mulțumirile aduse P. Sf. Sale Păr. Episcop Dr. Andrei Magieru că a binevoit a delega pe I. P. Cuv. Sa Păr. Arh. Dr. I. Suciucă cu sfințirea bisericii, vorbește foarte mișcător Păr. Arhimandrit, spunând că din încredințarea P. Sf. Sale, a venit să sfințească aceasta biserică și aduce cu sine dragostea și binecuvântarea P. Sf. Sale Păr. Episcop asupra clerului și a întregului popor adunat la aceasta sărbătoare. Apoi cu cuvinte alese și bine simțite și cu multe exemple vorbește despre însemnătatea bisericii în viața popoarelor și în special în viața poporului românesc, arătând și datorile pe cari le avem față de maica noastră biserică ortodoxă.

La sfârșit Păr. protopop Dr. Ciocoianu, răspunde mulțumirilor aduse de parohul locului, apreciindu-i activitatea de până acuma prin cuvinte elogioase, legându-i de suflet să continue mai departe pe drumul apucat, pentru prosperarea acestei tinere parohii, care este cea mai apropiată de sediul protopopesc. Mulțumește apoi Părintelul Arhimandrit pentru ostăneală și-l roagă să ducă P. Sf. Sale Păr. Episcop Andrei cele mai sincere sentimente de dragoste, devotament și supunere ale fiilor

credincioși din tractul protopopesc B. Comloș.

Din mulțimea imensă de intelectuali și țărani, am remarcat prezența următorilor: Dr. Dimitrie Nistor, prefect cu Doamna, D-na Elena Dr. Ciocoianu, protopopeasă, Dr. Coriolan Băran, deputat eparhial fost prefect, Dr. Mihail Nicula, avocat fost deputat eparhial cu Doamna din Hălmagiu, Alexandru I. Movilă, primpretor cu Doamna, Doamna și D-șoara Preot Medrea, Gh. Medoia, protopop onorar gr. cat., maior Haica, subinspectorul premilitarilor cu Doamna, Doamna maior Mănăilă, Locot. Popascu cu Doamna, Prof. M. Popescu, fost deputat, Gh. Birăescu, dir. cinematografeilor din T-șoara cu Doamna, Ghițulescu dela „Universul“, Friș dela „Știrea“, Ing. Spiridon controlor județean, Dr. Gh. Aczel, medic cu Doamna, Schiffmann, farmacist, Iuliu Moldovan, notar, A. Firnelisz, notar cu Doamna, Valer Besu, dir. școl. cu Doamna, G. Cota, inv. cu Doamna, D-na Ana Ivan, inv., D-șoara Eva Bugariu, inv., D-na Valeria Marcu, inv., Petru Mioc, inv., Martin Schefer, inv., Dr. Andrei Bălan adv., D-șoarele Jebelean și Ureche etc., primarii R. Stanciu și N. Almăjan, T. Apostol, preș. com. școl., V. Rodeanu, Ing. Schummer, sculptor Gajo, auritor Spang, tâmplar Rodeanu și alți mulți intelectuali a căror nume ne scapă.

În decursul serviciului divin au cântat foarte frumos corurile, din Lunga sub conducerea D-lui Simion Bălan, din B. Comloș sub conducerea D-lui Ștefan Bugariu și din Jimbolia sub conducerea D-lui Ioan Toconiță.

După terminarea serviciului divin a urmat un banchet bogat aranjat în onoarea oaspeților după rețeta indicată de Doamna protopopeasă Elena Dr. Ciocoianu, la care au rostit toasturi Dl. prefect Dr. Nistor pentru M. Sa Regele Carol II, Prot. Dr. Ciocoianu pentru P. Sf. Sa Păr. Episcop Andrei și pentru I. P. Cuv. Sa Păr. Arh. Dr. I. Suciucă, Arh. Dr. Suciucă pentru prefectul Dr. Nistor și deputatul eparhial Dr. Băran. Dr. C. Băran pentru protopopul Dr. Ciocoianu și pentru parohul Banciu, Pr. Bichiceanu pentru poporul din Lunga. Au mai toastat Prof. M. Popescu, maior Haica, ziaristul Ghițulescu dela „Universul“ și adv. Dr. M. Nicula, aducând cu toții elogii Bisericii ort. române și conducătorilor săi. La urmă Pr. Banciu, mulțumește tuturor celor de față pentru participarea în număr așa de frumos la bucuria acelei zile.

Seara a urmat un concert împreună cu teatru și cu dans, aranjat de corul vocal bis. ort. rom. din Lunga, care a reușit foarte bine atât moralicește cât și materialicește.

Predică pentru Bunavestire

25 Martie.

... Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei". Luca I., 28.

Iubiților creștini,

După o iarnă destul de ușoară, iată-ne că am ajuns la o nouă primăvară cu binefacerile soarelui celui cald.

Tocmai în aceste zile de bucurie ale primăverii a așezat sf. noastră biserică, serbarea bucuriei celei mari a — Bunevestiri.

Noi știm că omul se bucură când scapă de o boală grea trupească, cu atât mai mult trebuie să ne bucurăm, deci astăzi, când scăpăm de grelele urmări trupești și sufletești ale păcatului original.

I.

Iubiții mei! Decând cu căderea lui Adam și Eva, cari puteau să trăiască în raiu, dar au călcat porunca și s'au făcut vinovați, s'au abătut urmări grele pentru trupul și pentru sufletul oamenilor.

Așa pentru trup; multe boale, diferite suferinți, năcazuri, slăbiciuni și'n fine moartea care este dușmanul cel mai mare al trupului.

Iar pentru suflet urmările au fost și mai grave întunecarea rațiunii, pierderea nevinovăției și aplecarea voinții de a face mai mult răul decât binele.

Deci omenirea a rupt legătura cu Dumnezeu și a intrat în legătură cu diavolul.

Și de atunci și pământul a căzut sub blestem și nu a mai dat roade numai cu sudoarea feței și miile de ani omenirea a fost tiranizată și n'a reușit să scape căci împărățiile au fost tiranii și sclăvii grele și chinuitoare, și cum gema omenirea și-ofta după un Mântuitor care să vină!

Dar bunul Dumnezeu s'a îndurat de noi și încă din ralu ni-a promis un mântuitor, iar profeții ni-au spus vremurile aceste.

Și toți, păgâni și Iudei, așteptau să scape de chinurile păcatului.

Acea dorință arzătoare se împlinește astăzi în Nazaretul Galileii, unde dreptii Ioachim și Ana aveau o fiică, Maria, pe care au logodit-o cu Iosif din casa lui David.

Și când într-o dimineață, fecloara Maria, ridică rugi fierbinți spre cer pentru familia și poporul său, iată îngerul o salută cu cuvintele: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul

este cu tine, Binecuvântată ești tu între femei" (Luca 1²⁸).

Îngerul o încredință apoi că și rudenția sa Elisabeta a năsut la adânci bătrânețe, iar Maria crescută fiind în frica Domnului, nu poate să-l răspundă decât „Fie mie după cuvântul tău!" (Luca 1³⁸).

E tocmai momentul când Domnul Iisus se pogoară în trupul curatei fecloare Maria.

Așa a sunat astăzi ceasul mântuirii noastre.

II.

Iubiților! Din cele arătate, ați auzit cât de mare a fost nenorocirea omenirii care nu se putea mântui singură și că făgăduințele date de Dumnezeu, au început să se împlinească azi.

S'a bucurat atunci fecloara Maria, rudenția sa Elisabeta, s'au bucurat toți sfinții și se bucură întreaga biserică

Să ne bucurăm deci și noi și s'o preamărim pe fecloara Maria, pentru că Dumnezeu 'nainte de toate a preamărit-o și a așezat-o mai presus decât toate femeile cari au trăit cândva pe acest pământ.

Și astăzi când sf. fecloară Maria, se împacă cu gândul măreț de a deveni maica Mântuitorului lumii, să fim gata și noi și să-i făgăduim că ne vom lipi cu toată dragostea de Dumnezeescul ei fiu și nu ne vom deslipi de cuvintele Lui nici când în zilele vieții noastre, pentru că să ne facem vrednici de împăcarea noastră cu Dumnezeu, pe care ne-a adus-o și de făgăduința unei *fericite vieți de vecl.* Amin.

Pr. Traian Magoș
Licențiat în Teologie

Și postind patruzeci de zile și patruzeci de nopți...

După Botezul dela râul Iordanului și înainte de a se manifesta în public; Fiul lui Dumnezeu la drumul deșertului; unde în singurătate și liniște adâncă supune cele trupești celor sufletești.

Se retrage în pustie, ca în tovărășia hienelor și șacalilor, să contempleze asupra misiunii divine ce avea de împlinit. Se retrage în pustie, să împace cerul cu pământul; făcându-se pe Sine mijlocitor între omul căzut în păcat și Dumnezeu.

Dar această depărtare de sgomotul lumii, a mai fost însoțită de o severă și îndelungată ajunare. „Și postind patruzeci de zile și patruzeci de nopți a flămânzit". Mt. c. 4 v. 2. A flămânzit Fiul lui Dumnezeu, pentru că să fie

exemplu viu generațiilor ce îi vor urma în lungul șir al veacurilor. A postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, ca să ridice păcatul lumii; pentru că patruzeci de zile și patruzeci de nopți a ploat neconținut pe vremea lui Noe, de s'a spălat orice urmă de păcat.

Această ajunare a Fiului lui Dumnezeu coincide în timp cu postul Învierii Sale în a cărui toiu suntem. Așezat de Sf. biserică ca mijloc de reculegerea sufletească și luptă contra ispitelor.

Dacă Domnul nostru Iisus Hristos a postit; cu atât mai vărtos trebuie să postim noi ființe neînsemnate și neputincioase, totdeauna expuși păcatului și gata să alunecăm tot mai adânc, pe povârnișul pierzării. La post ne îndeamnă dumnezeescul Ap. Pavel în epistola I c. Corinteni „...Să vă îndeletniciți în post și rugăciune... ca să nu vă ispитеască pe voi satana pentru neînfrânarea voastră“. I. Corinteni cap. 7 v. 5.

Pr. Dr. R. Popa

INFORMAȚIUNI

Personale. *P. S. Sa Episcopul nostru Andrei, a sosit dela București, Duminică seara, în 15 Martie a. c.*

Doctor în științele juridice. Dl Iuliu Hăl-Hălmăjan, fiul părintelui profesor de religie Iuliu Hălmăjan din Arad, a luat doctoratul în științele juridice la Universitatea din Cluj, în 14 Martie a. c. Sincere felicitări.

Conferința domnului O. Goga. Duminică în 15 Martie a. c. după masă la ora 5 d. Goga, poetul pătimirei noastre, a ținut în sala Palatului Cultural din Arad, o conferință, despre neglijarea elementului românesc la toate întreprinderile particulare din România.

D. Octavian Goga și-a deschis conferința arătând că simte o deosebită bucurie să poată vorbi în acest oraș de care-l leagă amintiri ale luptelor trecute și al unor vechi prieteni.

D-sa a trecut apoi în subiect printr'o analiză a opiniei publice a României de după marea întregire. Opinia publică — a spus conferențiarul — este încă în curs de formare și din ea se observă abia acum un curent de redășteptare naționalistă, în sensul că vrea să întronizeze dropturile românilor până acum neglijate.

Păcatul este însă că în formarea acestei opinii are un important rol presa și mai ales că o anumită presă caută să diriguiească spiritul public pe căi greșite, pe căi cari nu duc la consolidarea statului nostru.

Se știe că populația românească este indiscutabil predominantă pe întreg teritoriul țării. Cu toate acestea sunt orașe, în provinciile realipite, al căror aspect nu este românesc, ba și de aceea a căror conducere este străină. Și acestor orașe trebuia dela

început să le întipărim pecetea românescului, ar fi trebuit început un proces de reparațiune, prin punerea în valoare normală a forțelor naționale neglijate până în prezent. Și cerem să se facă aceasta nu pentru a strungula existența celor ce nu sunt de un neam cu noi, ci în baza unui sfânt drept de existență în țara noastră.

Există orașe, situate în regiuni românești, cu tradiție românească, în cari conducerea este astăzi în mâinile minoritarilor.

De pildă în Sighet se găsește — după o statistică pe care o am din 1934 — un consiliu comunal în care, din cei 32 membrii, doar 6 sunt români, iar în comisia Interimară se găsesc 3 români și șase minoritari.

În Băiți, oraș cu 14000 locuitori, consiliul cuprinde 26 evrei.

În Hotin situația e aceeași, în Chișinău, Oradea și alte orașe, la fel.

Nu uitați că întreaga armată de funcționari e după aceleași criterii „naționale“ paralelă.

Atunci, ce reprezentăm noi aici?

Am schimbat firmele? Prin aceasta, n'am întorsat ideea de stat și nici autoritatea.

O țară nu e un tratat internațional, nici element etnic, ci afirmarea conștiinței naționale.

Cunoașteți cu toții tragedia de acum a băncilor din Ardeal.

Noi țesusem în trecut o rețea economică-financiară din aceste bănci, pentru a ne apăra naționalismul. Astăzi această rețea nu mai există.

La un congres economic al ardelenilor am văzut un nou „supplex libellus valachorum“.

În Ardeal ex stau peste 150 instituții financiare românești cari au adus o importantă contribuție culturii românești. Dece nu s'a creat osatura vieții noastre de stat pe această bază? Dece chestiunea a fost privită numai din punct de vedere bancar nu și național?

Nr. 1500/1936.

Comunicat.

Aducem la cunoștința Clerului și popoului, că Consiliul eparhial în ședința sa de astăzi a aprobat cererea Comitetului de construcție al Bisericii Nașterea Maicii Domnului din Suburbia Regina Maria, Tecuci, de a putea colecta și în cuprinsul Eparhiei Aradului prin cărți postale cu fotografia bisericii și prin liste de subscripție.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 3 Martie 1936.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad.

Redactor: protopop Simion Stana